

Aline Molenaar van Per Saldo: “Ik ga het flikken”

Aline Molenaar:
“Al mijn mankementen
hebben me gemaakt tot wie
ik ben.”

Het leven kwam Aline Molenaar, directeur Per Saldo, niet aanwaaien. En juist dát gegeven heeft haar tot een vasthoudend, strijdbaar en bijzonder mens met een missie gemaakt. “Ieder mens heeft het recht te leven zoals hij wil.”

Ik heb een geweldig leven, zegt Aline Molenaar (57) aan het einde van het gesprek. “Ik heb het verschil kunnen maken. Daar word ik gelukkig van.” Ze doelt op het persoonsgebonden budget (pgb), dat het sinds 1995 mogelijk maakt dat mensen zelf zorg en ondersteuning kunnen inkopen. “Het is mijn levensdoel om mensen met een beperking of ander ongemak een gelijkwaardige positie in de samenleving te geven. Iedereen moet zijn leven kunnen leven zoals hij dat wil.”

De kiem van Aline Molenaars strijdbare leven ligt in haar jeugd. Als ze niet op jonge leeftijd jeugdrama had gekregen, blind was geworden en als zesjarige in een internaat in de Zeister bossen was geplaatst, had ze nooit bereikt wat ze nu bereikt heeft. “Als je, afgesneden van de buitenwereld en je familie, continu de boodschap krijgt dat je ‘anders’ bent en niet zult bereiken wat je wilt, *triggert* dat enorm. Hoe meer deuren dichtgaan, hoe meer afwijzingen, hoe vasthoudender ik word.”

Vrijbouter

De vakschool of de mavo (telefoniste) was het hoogst haalbare voor blinden in die tijd, vertelt ze. “De havo werd me afgeraden. Op een ‘gewone’ middelbare school zou ik het niet redden. Dat zullen we nog wel eens zien, dacht ik. Ik voelde me beknot, wilde mijn vleugels uitslaan, weg uit die beschermde gehospitaliseerde internaatwereld.”

Ze ging begeleid op kamers wonen. “Ik proefde voor het eerst van de wereld. Ik zou het alleen gaan flikken. Ik werd een vrijbouter. Was vaak bij mijn vriend in Leersum, die in een vakantiehuisje woonde. Met twee bussen moest ik naar school. Ik verzuimde best vaak, niet alleen omdat ik leukere dingen te doen had, maar ook vanwege ziekenhuisopnames. Ik kon goed leren en stroomde zonder hulpmiddelen door naar het vwo. Wel met hulp van vrienden die boeken inspraken op cassettebandjes en zo.”

Cum laude

In vogelvlucht vertelt Molenaar over alle deuren die dicht gingen en openingen die ze dan weer vond om haar leven tóch vorm te geven zoals zij dat wilde. Haar persoonlijke drijfveer om dingen te bereiken die onmogelijk leken, kreeg steeds meer een universele lading. Nadat ze cum laude een rechtenstudie had afgerond, ging ze zich inzetten voor de verbetering van de positie van mensen met een beperking. Niet dat het makkelijk was aan het werk te komen. Als blinde. Tegen alle vooroordelen in. Maar tegen roeien en ruiten in lukte het toch. Lange tijd werkte ze voor de vroegere Gehandicapten Raad (nu leder(in)). “Ik hield me in die tijd onder andere bezig met de rechten van mensen met een beperking. Zo kwam het streven naar een persoonsgebonden budget in beeld, als oplossing om mensen met een zorg- of ondersteuningsvraag weer autonomie en zelfregie te geven. Ik heb daar heel veel voor gelobbyd richting Tweede Kamer en ministerie.”

Spannend en lastig

In 1994 kwam het pgb in het regeerakkoord, een jaar later richtte Aline Molenaar samen met vrijwilligers Per Saldo op. Uit het niets. “We hadden geen geld, geen kantoor,

ik moest als kostwinner mijn baan opzeggen en ik zag niets. Het was spannend. En lastig, omdat de gevestigde orde zich bedreigd voelde.” Maar realiseerde Molenaar zich: dit was waarom ze haar hele leven deze weg was gegaan. Waar ze altijd in geloofd had. Dit was dé kans voor mensen om hun leven weer in eigen hand te nemen. Om zelf te bepalen wie, wanneer en waar zorg en ondersteuning verleent.

Molenaar: “Het pgb maakt het verschil als je het hebt over dagindeling, onderwijs, werk, sociaal leven en wonen. Uiteindelijk hebben we een integraal budget nodig.

“Hoe meer deuren dichtgaan, hoe vasthoudender ik word”

Eén pgb voor alle hulp en ondersteuning die je nodig hebt. Dat is ultieme autonomie, levensbreed. Daar experimenteren we nu mee. Het moet straks écht vanzelfsprekend zijn dat mensen met een beperking zich ontwikkelen en gelijkwaardig meedoen. Op alle fronten. Met de hulp en ondersteuning die daarbij nodig is. In de klas, op het werk, bij de film, in de bus, op een borrel, op vakantie. Dat bewustzijn is nu een beetje op gang aan het komen.”

Doorpakken

“Mijn werk is mijn leven”, besluit Molenaar. “Al mijn mankementen en hindernissen hebben me gemaakt tot wie ik ben. Ik ben een gelukkig mens. Ik heb in mijn eentje drie kinderen opgevoed, waarvan twee zoons met autisme. Dankzij het pgb heeft een zoon zich zodanig kunnen ontwikkelen dat-ie nu machinist is. Ik zie dat dingen veranderen als het om gelijkwaardigheid gaat. Daar krijg ik energie van. De spirit om door te pakken.”

www.pgb.nl

 Tekst: **Pien Heuts**